

Sygnatura akt VI Ka 255/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 sierpnia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Mierz

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Joanny Szlosar Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G. oraz

G. Z. przedstawiciela (...)Urzędu Celno-Skarbowego w K.

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2020 r.

sprawy **A. G.** ur. (...) w G.

córki Z. i J.

oskarżonej z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 października 2019 r. sygnatura akt IX K 56/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 560 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 255/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29.10.2019 r. (IX K 56/17)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk poprzez bezzasadne przyjęcie przez sąd rejonowy, że oskarżona dopuściła się czynu polegającego na urządzaniu gier, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie potwierdził, aby oskarżona kiedykolwiek nabyła kwestionowane automaty, dysponowała nimi, wstawiła je do lokalu, a następnie czerpała korzyści z ich eksploatacji, a wręcz przeciwnie, z treści zgromadzonych w sprawie dowodów wynika, że wyłącznym dysponentem przedmiotowych automatów była firma (...) sp. z o.o..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Treść tego zarzutu odpowiada zarzutowi błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na zaskarżone orzeczenie. Zachowanie oskarżonej trafnie ocenione zostało jako urządzenie gier hazardowych. W pojęciu urządzania gier na automatach		

mieszczą się bowiem wszystkie czynności mające na celu doprowadzenie do tego, by gry na automatach mogły się odbywać. Zachowania oskarżonej polegające na prowadzeniu ewidencji wygranych pieniężnych na automatach oraz organizowaniu wypłaty tych wygranych mieszczą się w pojęciu urządzania gier na automatach. W judykaturze administracyjnej funkcjonuje stanowisko zgodnie z którym urządzanie gier hazardowych to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej ilości graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, obsługa urządzeń, zatrudnienie i odpowiednie przeszkolenie personelu, zapewniające graczom możliwość uczestniczenia w grze (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 22 września 2016 r. II SA/Ke 553/16). Wystarczające dla przypisania odpowiedzialności karnej za urządzanie gier hazardowych pozostaje przy tym zrealizowanie już tylko jednej czynności mającej w założeniu doprowadzenie do tego, by gry na automatach mogły się odbywać. Jak zauważają W. Kotowski i B. Kurzępa, osoba, która grę lub zakład „urządza”, najczęściej układa system gry, określa system

wysokość wygranych, wynajmuje i przystosowuje lokal, zatrudnia i szkoli pracowników, organizuje grę, rozlicza przedsięwzięcie itp. Natomiast osoba, która grę lub zakład wzajemny „prowadzi”, ogranicza się najczęściej do wykonywania bezpośrednich czynności przy tych grach (W. Kotowski, B. Kurzępa, Kodeks..., s. 450, Piaseczny Andrzej. Art. 107. W: Kodeks karny skarbowy. Komentarz [online]. Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis) Jak wskazuje się w doktrynie, (Łabuda Grzegorz. Art. 107. W: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. III. Wolters Kluwer Polska, 2017.) z prowadzeniem gry (zakładu) mamy do czynienia wówczas, gdy dochodzi do obsługiwanie określonej gry (zakładu) na określonym urządzeniu. Chodzi zatem o bieżącą obsługę gry (zakładu). Prowadzenie gry, to czynności związane z konkretną pojedynczą grą (osobą prowadzącą grę jest np. krupier). Jak wynika z miarodajnej w tym względzie relacji świadka S. W., działania podejmowane przez oskarżoną odbywały się w czasie niezależnym od rozgrywanych gier, po odbiór wygranej należało się zgłosić w czasie innym niż bezpośrednio po rozegranej i wygranej grze w której rozgrywaniu oskarżona nie uczestniczyła. Pozostałe natomiast z opisanych powyżej czynności organizacyjnych związanych z funkcjonowaniem gier, to ich urządzenie, przy czym wystarczające dla przypisania znamienia urządzania gier pozostaje uczestnictwo w procesie organizowania gier choćby tylko poprzez realizację jednego rodzaju zachowań spośród opisanych powyżej.

Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu i zasądzenie na jej rzecz kosztów od Skarbu Państwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec braku podstaw do uwzględnienia powyższego zarzutu nie było także podstaw do uznania za zasadny wniosku apelacji o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.		
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk poprzez bezzasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżona działała w warunkach winy umyślnej, to jest miała świadomość, że kwestionowane automaty działają sprzecznie z prawem, w sytuacji gdy w aktach przedmiotowej sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu na powyższe ustalenie, a wręcz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wyklucza możliwość przypisania oskarżonej realizacji znamion strony podmiotowej zarzucanego jej czynu.</p> <p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk poprzez bezzasadne przyjęcie, że oskarżona miała świadomość braku legalności urządzeń znajdujących się w lokalu, w sytuacji gdy do oceny charakteru gier konieczne było posiadanie wiedzy</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	specjalistycznej, którą oskarżona nigdy nie dysponowała.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut ten oparto o tezę, iż oskarżona nie miała świadomości nielegalności gier w których urządzaniu, czy też zdaniem obrońcy - prowadzeniu, uczestniczyła. Podnosząc ten zarzut obrońca odnosi się do ustaleń i wniosków sądu rejonowego dotyczących współoskarżonego I. O., który został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu. Sytuacja obojga oskarżonych pozostaje jednak całkowicie odmienna. Stanowisko sądu pierwszej instancji, w tym także zaprezentowane w odniesieniu do osoby innego oskarżonego niż apelująca, nie wiąże sądu odwoławczego i nie może rzutować na sposób rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji. Niezależnie od oceny trafności tego stanowiska, z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że podstawą uniewinnienia oskarżonego I. O. był między innymi zakaz reformationis in peius. Ponadto, oskarżony ten w swoich wyjaśnieniach powoływał się na przekonanie o legalności prowadzonych działań wsparte udzielonymi mu poradami prawnymi, a fakt udzielenia tych porad został potwierdzony w toku postępowania dowodowego. Okoliczności te wobec oskarżonej A. G. nie zachodziły.</p> <p>Odnosząc się do podniesionej w apelacji tezy o braku świadomości oskarżonej w kwestii nielegalności automatów do gier wskazanych w opisie czynu przypisanego oskarżonej, wskazać trzeba, że</p>		

przyjęcie, iż zarzuczonego jej czynu oskarżona dopuściła się działając w błędnym przekonaniu co do niekaralności zachowania objętego aktem oskarżenia, poprzedzone zostać musi ustaleniem tej kwestii. Ustalenie w tym względzie poczynione zostać musi na zasadach analogicznych, jak ma to miejsce w przypadku wszystkich pozostałych ustaleń dokonywanych w procesie karnym. Wyprowadzić je można wyłącznie w oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zgromadzonych dowodów ocenianych w aspekcie wskazań wiedzy oraz zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. W takim też kontekście oceniana być musi argumentacja apelacji o działaniu oskarżonej w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do legalności działalności w której uczestniczyła. W realiach sprawy nie było podstaw do ustalenia takiego błędnego przekonania oskarżonej. Podstawą ustalenia błędnego przekonania oskarżonej co do legalności działalności w której uczestniczyła nie mogą być jej wyjaśnienia, które stanowią przecież wyraz odniesienia się oskarżonej do stawianego jej zarzutu, a przez to pozostają dowodem o podstawowym znaczeniu dla ustalenia świadomości oskarżonej w kwestii nielegalności jej zachowania. W świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego nie ulega wątpliwości, iż w przypadku, gdyby oskarżona działała w przekonaniu o legalności swojego zachowania, już w czasie przeprowadzonych w jej obecności czynności kontrolnych powołałaby się na swoje przekonanie w tym względzie. Tego jednak nie uczyniła. Znamienne w aspekcie podniesionego w apelacji zarzutu pozostają również wyjaśnienia

oskarżonej, skoro w ich treści wskazała, że w lokalu w którym zabezpieczono automaty do gier znajdowała się przypadkowo jako gość lokalu w którym "piła kawę i plotkowała", a dokumenty związane z przeprowadzonymi w lokalu kontrolami oraz zabezpieczeniem automatów do gry podpisała będąc wyłącznie osobą, która przebywała w tym czasie w lokalu jako klientka. Wszystkie zarzuty podniesione w apelacji stoją w sprzeczności ze stanowiskiem samej oskarżonej w tej sprawie, bowiem oparte są one o założenie, że oskarżona nie neguje swojego udziału w ewidencjonowaniu i wypłacaniu wygranych z gier na automatach, a powołuje się wyłącznie na swoją nieświadomość co do nielegalności działalności. Przede wszystkim jednak, tego rodzaju wyjaśnienia nie dają żadnych podstaw do przyjęcia, że oskarżona działała w błędnym przekonaniu o legalności swojego udziału w urządzaniu gier na automatach. Stanowcza negacja jakiegokolwiek związku z tymi grami dowodzi wręcz, że musiała ona mieć świadomość, iż czynności, które realizowała w związku z hazardem urządzanym w lokalu (...), pozostają nielegalne. Gdyby była ona przekonana o legalności działalności w której uczestniczy, bez wątplenia na taką okoliczność by się powołała. Dodać przy tym trzeba, że wyjaśnienia w których oskarżona zanegowała jakikolwiek związek z grami na automatach składane były we wrześniu 2014 roku, a zatem w czasie w którym oskarżona miała ponad rok na to, by od czasu pierwszej kontroli w sierpniu 2013 roku przygotować linię obrony i stanowisko w sprawie. Skoro oskarżona na taką świadomość nie powołała się w złożonych w sprawie wyjaśnieniach, a także

wobec funkcjonariuszy celnych przeprowadzających dwukrotne kontrole w (...), nie było także podstaw do ustalenia takiej świadomości oskarżonej.

Na przeszkodzie przyjęciu błędnego przekonania oskarżonej co do legalności podejmowanych przez nią czynności stoi również fakt, iż po tym, jak w czasie pierwszej kontroli w dniu 1 sierpnia 2013 roku w lokalu (...) funkcjonariusze służby celnej zabezpieczyli automaty do gry, oskarżona w dalszym ciągu kontynuowała działalność polegającą na ewidencjonowaniu wygranych i ich wypłacaniu zgłaszającym się po wygraną klientom. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2018 r. (V KK 516/17) istnienie w świadomości sprawcy wątpliwości co do charakteru norm określonych w art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) o grach hazardowych to nic innego jak fakt uświadamiania sobie niepewności co do rzeczywistości prawnej, gdy tymczasem błąd co do prawa (art. 10 § 4 k.k.s.) to przecież mylne przekonanie (pewność) o istniejącym stanie prawnym. Po przeprowadzonej w jej obecności w dniu 1 sierpnia 2013 roku kontroli w efekcie której funkcjonariusze celni zatrzymali automaty do gry jako nielegalne, oskarżona nie mogła już być przekonana o dopuszczalności przez prawo prowadzenia tego rodzaju działalności, a mimo tego kontynuowała prowadzenie ewidencji oraz wypłacanie wygranych, co wynika z zeznań świadków, w tym S. W. oraz z przebiegu kolejnej kontroli w tym samym lokalu w którym doszło do zabezpieczenia pierwszej partii automatów. Nie mogła

ona mieć pewności w kwestii legalności działalności w której uczestniczyła, nie mogła mieć również jakichkolwiek wątpliwości w tym względzie tym bardziej, gdy przyjąć wynikające z apelacji założenie, że oskarżona jako pracownica (...) i nie mająca odpowiedniego wykształcenia nie była zorientowana w kwestiach legalności działalności prowadzonej w tym lokalu. Po zatrzymaniu automatów tym bardziej powinna ona zaprzestać kontynuowania działalności związanej z grami na automatach. Materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że w październiku 2013 roku, zatem po przeprowadzeniu w dniu 1 sierpnia 2013 roku pierwszej kontroli, oskarżona kontynuowała działalność hazardową w tym samym klubie. Wskazują na to niekwestionowane przez obronę zeznania świadków S. W. oraz A. Z.. Dowodem potwierdzającym tę kontynuację pozostaje ponadto przebieg kontroli tego samego lokalu przeprowadzony w dniu 3 marca 2014 roku podczas której ponownie oskarżona znajdowała się w lokalu (...), co nie może pozostawać dziełem przypadku. Kontynuacja działalności przez oskarżoną pomimo przeprowadzonej wcześniej kontroli i zatrzymania automatów w lokalu dowodzi jej zamiaru prowadzenia działalności sprzecznej z przepisami prawa. Kryteria usprawiedliwienia błędu co do prawa mają charakter obiektywno-subiektywny, wymagając odwołania się do standardu osobowego wzorowego obywatela oraz uwzględnienia kryterium subiektywnego - indywidualnej możliwości uniknięcia błędu (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2018 r. (V KK 516/17)). Przełożenie powyższego standardu

na zachowanie oskarżonej w niniejszej sprawie nie pozostawia wątpliwości, że jej zachowanie znacząco odbiegało od tego modelu. Podnoszony w apelacji argument, że działalność taka była w owym czasie prowadzona w wielu punktach na terenie kraju, nie może zmieniać oceny zachowania oskarżonej w tym względzie, a zachowanie to musi być oceniane indywidualnie i w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy.

Jak już wspomniano, argumentacja sądu pierwszej instancji stanowiąca podstawę wydania wyroku uniewinniającego oskarżonego I. O. nie wiąże sądu odwoławczego. Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych nie podlegał notyfikacji, ponieważ nie jest przepisem technicznym i mógł być zawsze stosowany. W sprawie C-303/15 TSUE orzekł, iż zgodnie z jego utrwalonym orzecznictwem (m.in. wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-267/03) „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego (art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych), nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest

poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu”. Stanowisko to było wielokrotnie i konsekwentnie powtarzane w szeregu orzeczeń dopuszczających skazanie w oparciu o przepisy art. 107 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 6 ust. 1 u.g.h. (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2017 r. (V KK 23/17). W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku (I KZP 17/16) sąd ten stwierdził między innymi, że art. 6 ust. 1 stawy o grach hazardowych mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Zachowaniem wyczerpującym znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. pozostawać będzie zatem działanie podjęte wbrew przepisom ustawy w postaci art. 3 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, bez konieczności odwoływania się do regulacji art. 14 ust. 1 tej ustawy. Kwestia notyfikacji art. 14 ustawy o grach hazardowych nie ma zatem żadnego wpływu na ocenę, czy doszło do popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 kks.

Przypisanego jej czynu oskarżona dopuściła się w okresie od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 3 marca 2014 roku. Orzecznictwo Sądu Najwyższego nie dawało w owym czasie podstaw do usprawiedliwionego błędnego przekonania odnośnie niekaralności zarzuconych jej zachowań, w szczególności do wnioskowania o braku możliwości stosowania przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Tezę o braku podstaw do odmowy

stosowania art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych Sąd Najwyższy wypowiedział w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r. (I KZP 15/13) OSNKW 2013/12/101, Prok.i Pr.-wkl. 2014/2/9, LEX nr 1393793, Biul.PK 2013/11/8, Biul.SN 2013/12/28-29). W okresie popelnienia przez oskarżoną przypisanego jej przestępstwa stanowisko swoje Sąd Najwyższy jeszcze kilkakrotnie podtrzymywał, między innymi w wyrokach z dnia 3 grudnia 2013 r. (V KK 82/13, LEX nr 1400596) i 8 stycznia 2014 r. (IV KK 183/13, LEX nr 1409532, KZS 2014/5/56, POP 2014/3/292-296). Bez wątpienia nie dawały one oskarżonej podstaw do wnioscowania, iż przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie może być stosowany, a co za tym idzie, działania podejmowane wbrew temu przepisowi pozostają legalne. Wyrażane w powołanych orzeczeniach twierdzenie o braku podstaw do odmowy stosowania przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych aktualność zachowało do dnia dzisiejszego. Oskarżona natomiast niezależnie od poglądów wyrażanych jednoznacznie w orzecznictwie sądów poglądów, konsekwentnie wbrew treści przepisów kontynuowała działalność polegającą na urządzaniu gier na automatach.

Z zarzutem tym powiązany pozostaje również zarzut bezzasadnego zdaniem obrońcy przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że oskarżona miała świadomość braku legalności urządzeń znajdujących się w lokalu w którym pracowała w sytuacji, gdy wedle apelującego do oceny charakteru gier na automatach konieczne było posiadanie wiedzy specjalistycznej, którą oskarżona nigdy nie dysponowała. Zarzut ten

nie zasługiwał na uwzględnienie w znacznej mierze z powodów opisanych powyżej. Oskarżona nigdy nie powoływała się na brak swojej świadomości odnośnie charakteru gier na automatach zabezpieczonych w lokalu w którym pracowała. Stanowisko takie po raz pierwszy pojawia się dopiero w apelacji. Gdyby takie było przekonanie oskarżonej o grach na zabezpieczonych automatach, wówczas z pewnością nie wyjaśniałaby, że podczas dwóch kontroli przeprowadzonych w lokalu (...) była ona wyłącznie po to, by wypić kawę i plotkować, czemu w oczywisty sposób przeczy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Aktualna również w odniesieniu do tego zarzutu pozostaje zaprezentowana już argumentacja związana z kontynuacją przez oskarżoną działalności pomimo przeprowadzenia w dniu 1 sierpnia 2013 roku kontroli przez funkcjonariuszy celnych i zatrzymania automatów w efekcie tej kontroli. Zdarzenie to musiało uświadomić oskarżoną, że automaty znajdujące się w lokalu w którym pracowała pozostają nielegalne. Oskarżona kontynuowała natomiast działalność polegającą na ewidencjonowaniu wygranych pieniężnych na automatach i ich wypłacaniu, co stanowi jeden z dowodów na to, że jej celem i zamiarem było działanie sprzeczne z prawem.

Niezależnie od powyższej argumentacji, nie można również zgodzić się z podniesioną w apelacji tezą jakoby do ustalenia, iż gry na automatach zabezpieczonych w niniejszej sprawie nie stanowiły gier losowych, konieczne było posiadanie specjalistycznej wiedzy.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, nie tylko w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, wielokrotnie wypowiadał się w tej kwestii stwierdzając, że w przypadku należycie zabezpieczonego materiału dowodowego obrazującego przebieg gier na zabezpieczonych automatach nie jest konieczne powoływanie biegłego w celu określenia charakteru tych gier.

Opis przebiegu gier zawarty w opiniach biegłego oraz dokumentacji z kontroli nie pozostawia także dla przeciętnej osoby, w tym i oskarżonej wątpliwości, iż gry na zabezpieczonych w niniejszej sprawie automatach pozostawały grami losowymi, których wynik nie był zależny od umiejętności gracza. Dosyć oczywistym musi pozostawać, że czynność polegająca na naciśnięciu rozpoczynającego grę klawisza nie może stanowić elementu przesądzającego o zręcznościowym charakterze gry. Skutkowało ono jedynie uruchomieniem losowań układów symboli graficznych, których ułożenie w określonej konfiguracji decydowało dopiero o powodzeniu gracza i to wyłącznie losowe ułożenie tych symboli rozstrzygało o wyniku gry, samo natomiast naciśnięcie przycisku nie wpływało na jej wynik. Nawet gdyby zakładać, że naciśnięcie przycisku uruchamiającego grę mogło nastąpić wyłącznie w czasie, gdy przycisk ten jest podświetlony, to i tak nie pozwala to na przyjęcie zręcznościowego charakteru gry nie tylko z uwagi na niekrótki czas podświetlania klawisza, lecz także możliwość jego uruchomienia poprzez wielokrotne naciskanie w krótkich odstępach czasu do chwili w której naciśnięcie klawisza

nastąpi w czasie jego podświetlenia. Nawet gdyby zakładać, że zatrzymanie pozostających w ruchu symboli graficznych było możliwe przez naciśnięcie klawisza automatu, to przy uwzględnieniu prędkości zmieniających się symboli graficznych oraz właściwości percepcyjnych człowieka i czasu jego reakcji, w dalszym ciągu ocena tego rodzaju gier musi prowadzić do wniosku o ich losowości. Do oceny charakteru gier rozgrywanych na zabezpieczonych w sprawie automatach nie jest zatem potrzebna wiedza specjalna, w szczególności, wbrew argumentom apelującego, nie jest konieczne przeprowadzanie badania algorytmów.

W obliczu zaprezentowanej argumentacji nie okazał się także trafny zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie odnosi się do jakichkolwiek wątpliwości, lecz wyłącznie do takich, których dostępnymi metodami zarówno dowodowymi, jak i odnoszącymi się do oceny dowodów, nie da się usunąć. Brak możliwości wyjaśnienia wątpliwości zaistnieje natomiast dopiero wówczas, gdy przy zastosowaniu wskazań wiedzy, prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, nie zostały one w dalszym ciągu usunięte. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie zwalnia sądu z obowiązku dokonania oceny dowodów w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. wśród których znajduje się także dyrektywa nakazująca sądowi ocenę dowodów w oparciu o zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie narusza zatem art. 5 § 2 k.p.k.. Jak zostało to już wskazane, w oparciu

<p>o kodeksowe zasady oceny dowodów przeprowadził sąd tą ocenę bez konieczności odwoływania się do zasad określonych przepisem art. 5 § 2 k.p.k.. Wątpliwości o których mowa w tym przepisie, w niniejszej sprawie nie zaistniały.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu i zasądzenie na jej rzecz kosztów od Skarbu Państwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec braku podstaw do uznania zarzutu za zasadny, nie było także podstaw do stwierdzenia zasadności wniosku.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk poprzez bezzasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżona miała dopuścić się czynu polegającego na urządzaniu "gier losowych o wygrane pieniężne na 9 automatach do gier", w sytuacji gdy takiej instytucji nie przewiduje ustawa o grach hazardowych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Treść tego zarzutu odpowiada zarzutowi obrazy prawa materialnego, która mogła mieć wpływ na zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu apelacji nie zawarto</p>		

<p>argumentacji na poparcie tego zarzutu. Ze względu na sposób jego sformułowania trudno odnieść się do zarzutu przytoczonego w całości powyżej. Nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 847 z późn. zm.), w szczególności art. 2 ust. 3 tej ustawy, nie daje podstaw do przypisania oskarżonej urządzania gier na automatach wskazanych w opisie czynu przypisanego oskarżonej. W przepisie tym jest mowa o grach na automatach o wygrane pieniężne w których gra zawiera element losowości. Wskazana w opisie czynu gra losowa obejmuje również przypadki w których gra ma wyłącznie element losowości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu i zasądzenie na jej rzecz kosztów od Skarbu Państwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle powyższej argumentacji nie było podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji oraz niestwierdzenia okoliczności, które wywoływałyby konieczność zmiany lub uchylecia wyroku z urzędu, sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej od zapłaty kosztów procesu za postępowanie odwoławcze wywołane wniesieniem środka odwoławczego przez obrońcę oskarżonej, sąd odwoławczy w oparciu o regułę z art. 636 § 1 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego oraz opłatę za drugą instancję w wysokości przewidzianej prawem.

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonej A. G.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana